

Lokaal veiligheidsbeleid in relatie tot de Politie

Koepelnotitie

25 maart 2011

Postbus 5000
4700 KA ROSENDAAL

www.rekenkamerwestbrabant.nl

Inhoudsopgave

1.	Inleiding	5
2.	De ontwikkeling van lokaal veiligheidsbeleid in Nederland.....	6
3.	De ontwikkelingen bij de Politie	7
3.1.	Terug naar de kerntaken	7
3.2.	Aansturing van de politie	7
3.3.	Vorming nationale politie	8
4.	Lessen en tips.....	9
4.1.	Gezamenlijk gedragen visie.....	9
4.2.	Bestuurlijk commitment.....	10
4.3.	Heldere afspraken.....	11
4.4.	Goede informatiepositie.....	11
4.5.	Zorgen voor regelmatig overleg.....	12
4.6.	Zicht op de uitvoering	13
4.7.	Toekomst: belang regierol met oog op de toekomst (nationale politie)	13

1. Inleiding

Veiligheid is in Nederland al jaren een bestuurlijke topprioriteit. Dat geldt ook voor de meeste gemeenten. Bestuurders worden hier met regelmaat door de bewoners op aangesproken. Dat geldt ook voor raadsleden. Ook bij de laatste gemeenteraadsverkiezingen was de lokale veiligheid een belangrijk onderwerp.

Voor veel raadsleden is het echter onduidelijk wat de rol is van de raad als het gaat om lokaal veiligheidsbeleid en zeker als het gaat om de uitvoering hiervan door de politie. De regionale structuur van de politie, de wettelijke bevoegdheden van de burgemeester en de eigen gemeentelijke inzet maken het speelveld er voor raadsleden vaak niet overzichtelijker op. Dit kan gevolgen hebben voor de doelmatigheid en effectiviteit van het lokaal veiligheidsbeleid als sturingsinstrument.

De Rekenkamer West-Brabant heeft om die reden onderzoek verricht naar het lokaal veiligheidsbeleid in relatie tot de politie. Doel van het onderzoek is om doelmatigheid en effectiviteit van het lokaal veiligheidsbeleid als sturingsinstrument te toetsen voor zover het onderdelen betreft die de gemeente gezamenlijk met de politie oppakt of die door de politie worden uitgevoerd. Het onderzoek gaat over de (impliciete) verwachtingen die de gemeente heeft van de rol van de politie. De mate waarin deze al dan niet zijn ingelost en beïnvloedingsmogelijkheden die de gemeente en de raad hebben, vloeit daar logisch uit voort. Het onderzoek richtte zich op drie centrale vragen, namelijk de bekende drie w-vragen: Wat willen we bereiken? Wat gaan we daarvoor doen? En Wat mag het kosten?

Dit onderzoek is verricht in de gemeenten Bergen op Zoom, Roosendaal en Oosterhout. De Rekenkamer heeft per gemeente een rapport uitgebracht. In deze overkoepelende rapportage zet de Rekenkamer de belangrijkste bevindingen op een rij in de hoop daarmee de verdere kwaliteitsverbetering van het lokale veiligheidsbeleid en de rol daarin van de gemeenteraad van dienst te zijn.

2. De ontwikkeling van lokaal veiligheidsbeleid in Nederland

In de afzonderlijke rapportages staat weergegeven hoe het lokaal veiligheidsbeleid zich de afgelopen 25 jaar heeft ontwikkeld. Was het vroeger voor de gemeenten vooral een juridische ondersteuning van de burgemeestersbevoegdheden in het kader van de openbare orde en veiligheid, nu is het veiligheidsbeleid integraal vormgegeven. Dat betekent dat het niet het beleid van één overheidsdienst is, maar dat er een veelheid aan partners (publiek en privaat, zoals de wijkagent, de GGD, woningcorporaties en de reclassering) betrokken is bij de totstandkoming en uitvoering van het beleid. Daarbij wordt zoveel mogelijk gebruik gemaakt van de verschillende instrumenten waarover deze partners beschikken.

Het lokaal veiligheidsbeleid is de pioniersfase voorbij. Lokaal veiligheidsbeleid heeft een steeds belangrijker plaats ingenomen in het gemeentelijk beleid en hier zijn steeds meer partijen bij betrokken. Omdat dit afstemming en sturing vraagt, heeft de gemeente steeds meer de rol van regievoerder gekregen. Die regierol wordt met wisselend succes ingevuld. Die rol zal in de (nabije) toekomst verder in belang toenemen. Zo ligt er momenteel een wetsvoorstel om de regierol van gemeenten bij het integrale veiligheidsbeleid wettelijk vast te leggen. Regie is in de rapporten gedefinieerd als: zaken gedaan krijgen. Om succesvol regie te kunnen voeren, moet de regisseur:

- kunnen rekenen op *bestuurlijk commitment*;
- werken vanuit een gezamenlijk gedragen *visie* (prioriteitstelling);
- overzicht hebben (analyse) en houden (monitoring) en dus beschikken over een goede *informatiepositie*;
- werken op basis van *heldere afspraken* met respect voor elkaars taken en bevoegdheden;
- zorgen voor *regelmatig overleg*;
- toezien op de daadwerkelijk *uitvoering* van gemaakte afspraken en partijen daarop aanspreken.

In de lessen die we trekken op basis van ons onderzoek in Bergen op Zoom, Roosendaal en Oosterhout komen we terug op deze randvoorwaarden.

3. De ontwikkelingen bij de Politie

3.1. Terug naar de kerntaken

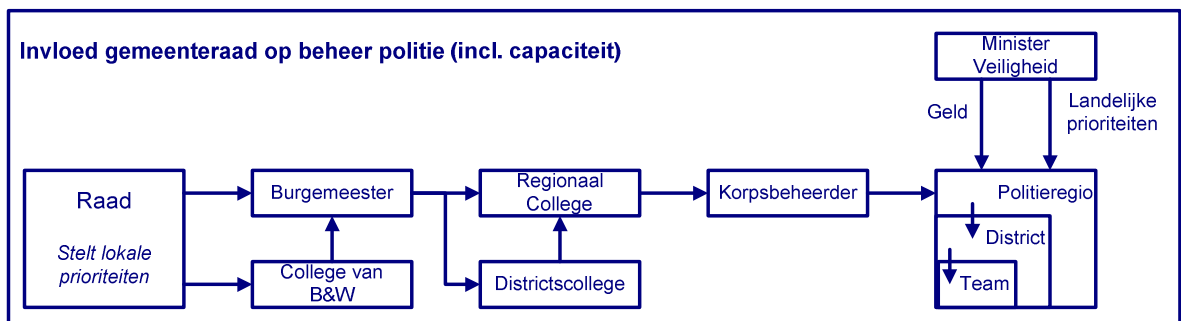
De politie richt zich het laatste decennium meer en meer op de kerntaken: het beschermen van de openbare orde, de noodhulp en de opsporing. Dat betekent dat anderen, waaronder met name de gemeenten, taken op onder meer het preventieve vlak over moesten nemen. Deze ontwikkeling versterkte de hiervoor genoemde ontwikkeling van het lokaal veiligheidsbeleid en de noodzaak gemeenten daarin de trekkersrol te laten vervullen. Bovendien hebben gemeenten de afgelopen jaren ook steeds meer bevoegdheden gekregen om met bestuursrechtelijke instrumenten op te treden.

Voor de politie is het inmiddels onomstreden dat de regierol bij de gemeenten ligt. Dat neemt niet weg dat de politie aandacht vraagt voor de wijze waarop die wordt ingevuld (zie onder meer: inspectie Openbare Orde en Veiligheid, *Politie en lokaal integraal veiligheidsbeleid*, Inspectiebericht, oktober 2008 en – meer vanuit gemeentelijk perspectief: Pieter Tops, Politieacademie / Universiteit Tilburg, *Sleuren of sturen? Gemeenten en de sturing van veiligheid en politie*, 2010).

3.2. Aansturing van de politie

De Politiewet 1993 maakt een onderscheid tussen beheer en gezag. Het beheer gaat over de organisatorische aspecten en dit is in handen van de korpsbeheerder en het regionaal college. Het gezag is de beslisbevoegdheid over een daadwerkelijk inzet van politie. De burgemeester heeft het gezag over de handhaving van de openbare orde en de officier van justitie over de strafrechtelijke handhaving van de rechtsorde.

Sinds de invoering van de huidige Politiewet 1993 is er al discussie over het regionale bestel. Vaak wordt dan gesproken over het democratisch tekort, doelend op de indirecte rol van de gemeenteraden. Immers, de gemeente gaat over de inzet op het gebied van handhaving van de openbare orde, maar zij heeft geen zeggenschap over de beheersmatige aspecten, als inzet van personeel en middelen. Om die invloed inzichtelijk te maken is in de rapporten van de rekenkamer het volgende overzichtje opgenomen:

Het functioneren van de gemeenteraad, met name de kaderstellende en controlerende taak, is cruciaal in relatie tot de regierol van gemeenten op het gebied van veiligheid en specifiek in relatie tot de aansturing van de politie. Omdat de gemeente de regie voert en de burgemeester verantwoordelijk blijft voor het veiligheidsbeleid, is het van groot belang dat de raad de kaders voor het veiligheidsbeleid vaststelt. Dit geeft de kaders aan waarbinnen de betrokken partners opereren en waarover de burgemeester (en het College) verantwoording aflegt aan de raad.

3.3 Vorming nationale politie

Het huidige kabinet bereidt een bestelwijziging voor. De politie zal nationaal worden onder de directe verantwoordelijkheid van de minister, met één landelijk korps (met één korpschef) en tien regionale eenheden. Het gezag over de politie wijzigt niet. Dat blijft bij de burgemeester voor de openbare orde en bij de officier van justitie voor zover het opsporing betreft. De doelen van deze wijziging zijn ambitieus: "minder bureaucratie, grotere eenheid, meer professionaliteit, betere en snellere samenwerking tussen de verschillende onderdelen van de politie en meer politiemensen die bezig zijn met het uitvoerende politiewerk" (VNG magazine, 7 januari 2011)

De tien regionale eenheden vallen territoriaal samen met de grenzen van de gerechtelijke kaart (de nieuw te vormen arrondissementen). De functie van korpsbeheerder en de beheersfunctie van het regionaal college zullen komen te vervallen. Wel komt er een regionaal beleidsoverleg tussen de lokale gezagdragers over de politie. Nieuw is de functie van de regioburgemeester (de burgemeester van de gemeente met het meeste aantal inwoners in één van de tien regio's).

Het wetsvoorstel beoogt ook de positie van de gemeenteraad te versterken. In de wet wordt expliciet vastgelegd dat de burgemeester verantwoording aflegt aan de gemeenteraad over de uitoefening van zijn gezag over de politie. Ook zal de raad gehoord worden over het ontwerp-beleidsplan op regionaal niveau.

4. Lessen en tips

Aan de hand van de in hoofdstuk 2 genoemde randvoorwaarden voor succesvolle regievoering hebben wij in dit hoofdstuk de belangrijkste observaties weergegeven.

4.1. Gezamenlijk gedragen visie

Aan de meest succesvolle casussen in dit onderzoek lag steeds een gedeelde visie tussen gemeente, politie en OM ten grondslag. Deze gedeelde visie hield in dat partijen een aspect van veiligheid –zoals drugsoverlast of specifieke groepen jongeren- eenzelfde prioriteit gaven en dus vanuit een gezamenlijk punt vertrokken. Hierbij was even belangrijk dat zij ook eenzelfde visie hadden op hoe deze problemen konden worden opgelost. Een gedeelde visie op problematiek en instrumentarium leidden vervolgens tot een effectieve aanpak.

Bikerteam – Oosterhout

Op het gebied van sociale veiligheid is het soms moeilijk te verwoorden wat belangrijk is voor de gemeente, de politie of de burger. Het verdelen van brede ambities naar de specifieke praktijk blijkt dan erg lastig. Binnen de gemeente Oosterhout vonden politie en gemeente elkaar wel bij het opzetten van een politiebikerteam. De politie bracht het voorstel in bij de lokale driehoek en de gemeente stelde direct voor bij te dragen door middel van een eenmalige investering. Het bikerteam is daarbij een concrete vertaling van brede voornemens als het verbeteren van de zichtbaarheid van de politie en het vergroten van het gevoel van veiligheid in de wijken. Beide partijen kenden deze brede ambities en herkenden vervolgens een concrete mogelijkheid om deze te realiseren. Doordat beide partijen een zelfde visie hadden van de rol van de toezichthouder op straat, vonden ze elkaar snel rond een initiatief met concreet resultaat voor de burger.

Dit betekent dat het de moeite waard is om te investeren in het verkrijgen van een gedeelde visie. Het opstellen van een Integraal Veiligheidsplan blijkt hiervoor een goed middel. De waarde van dit plan ligt niet zozeer in de eenduidige afspraken op papier, als wel in het feit dat partijen elkaar leren begrijpen gedurende het beleidvormingsproces. Wanneer de actualiteit een nieuw probleem opwerpt, wat in een thema als veiligheid vaak zal gebeuren, dan ligt de waarde van het plan niet enkel in het document zelf maar ook in het samenwerkingsproces wat daaraan vooraf ging.

Naast het elkaar leren kennen, draagt het Integrale Veiligheidsplan er ook aan bij dat er een visie wordt ontwikkeld op het gehele veiligheidsdomein. Zo kan het themaniveau worden ontstegen en ontstaat er een breed afwegingskader. Tevens stelt dit de raad in gelegenheid om haar kaderstellende en controlerende rol, welke noodzakelijk is voor het vervullen van de regierol van de gemeente, uit te voeren. Echter, het is verleidelijk om alleen aandacht te geven aan die problemen die groot en zichtbaar zijn. De kleine problemen die pas op de lange duur een probleem kunnen vormen, krijgen dan onvoldoende aandacht. Wanneer de gemeente zich expliciet ten doel stelt een volledige visie op te stellen, zullen er geen gaten meer vallen. Deze brede benadering zorgt er ook voor dat alle instrumenten zo goed mogelijk worden benut. Zo had de implementatie van de strafbeschikking aanleiding

kunnen zijn voor een breder communicatietraject waarin de speerpunten van het handhavingsbeleid (inclusief de nieuwe vorm van sanctioneren) gericht onder de aandacht van het publiek gebracht hadden kunnen worden. Wanneer de gehele organisatie bekend is met de relevante veiligheidsvraagstukken, kunnen dit soort instrumenten vaker effectiever ingezet worden.

4.2. Bestuurlijk commitment

Het thema veiligheid kan in alle gemeenten op veel inzet en aandacht rekenen van de betrokken partijen, van districtchef tot gemeenteraadslid. Vanuit het oogpunt van bestuurlijke commitment is het dan ook niet zozeer de vraag de commitment te mobiliseren, als wel goed te kanaliseren.

Op het eerste gezicht lijkt hierbij een spanning te ontstaan omdat elke speler vanuit zijn eigen positie naar het beleid kijkt; de agent vanuit de praktijk op straat, de burgemeester vanuit zijn verantwoordelijkheden, de gemeenteambtenaar vanuit de beheersing van beleid, het OM vanuit de opsporing en het gemeenteraadslid vanuit de lokale politieke verhouding. Hierdoor praten partijen soms langs elkaar heen of komen ze met elkaar in botsing.

De praktijk laat echter ook zien dat dit een voordeel kan zijn: Bijvoorbeeld de praktijkgerichte houding van de politie zorgt dat er vaart in het beleid blijft, terwijl de gemeenteraadsleden kunnen doorgeven hoe er in de lokale gemeenschap over een onderwerp gedacht wordt. Succesvol beleid benut de krachten van alle spelers en een succesvol beleidvormingsproces zorgt ervoor dat spelers elkaar leren begrijpen.

Het is geen sinecure om alle spelers te allen tijde aan boord te houden, maar uiteindelijk staat iedereen zwakker zonder de samenwerking van alle bestuurlijk spelers. De burgemeester kan op basis van zijn bevoegdheden veel buiten de gemeenteraad om regelen, maar toch staat deze zwakker in de lokale driehoek of het regionale college zonder de steun van de raad. De gemeenteraad geeft informatie door en kan daarbij flankerende maatregelen inzetten die de samenwerking met de politie vergemakkelijken.

Coffeeshopbeleid – Bergen op Zoom en Roosendaal

Als onderdeel van een brede aanpak van de softdrugsoverlast, besloten de gemeenten Roosendaal en Bergen op Zoom het gedoogbeleid te beëindigen. Alle coffeeshops binnen de beide gemeentegrenzen werden gesloten. Dit was een ingrijpende bestuurlijke maatregel, waarbij zorgen over de verspreiding van drugsverkoop naar probleemwijken of buurgemeenten tot grote weerstand had kunnen leiden. De gemeentebesturen wisten echter de rijen gesloten te houden en onenigheid met andere partijen te voorkomen. Deze bestuurlijke commitment vond haar basis in de brede aanpak van drugsoverlast die reeds jaren eerder in gang werd gezet. Daarbij waren de bestuurders er zich van bewust dat elk bestuurlijk ingrijpen nog steeds goed uitgelegd en verdedigd moest worden binnen de samenleving en de bestuurlijke omgeving. Door deze proactieve houding bleef het bestuurlijke commitment in stand en werd het beleid gerealiseerd.

4.3. Heldere afspraken

Wanneer er een duidelijke visie is en steun van de relevante bestuurlijke partijen, moeten deze worden vertaald naar concrete afspraken en acties. In alle drie de gemeenten werd doorgaans duidelijk aangegeven wat men van plan is en welke maatregelen daartoe werden ingezet.

Waar wel een verbetering in kan worden gemaakt, is het verwerken van alle losse doelen in een breder kader (in dit geval het Integrale Veiligheidsplan). Hoewel afspraken over een specifiek terrein gaan, behoren ze voort te komen uit de bredere visie op veiligheid voor de gemeenschap. Dit is met name belangrijk voor de gemeenteraad omdat zij wordt geacht het beleid te controleren aan de hand van een dergelijk breed kader.

Deze verbreding kan bereikt worden door bij de verschillende initiatieven goed aan te geven welke maatschappelijke effecten ze moeten bereiken. Er is soms sprake van enige verlegenheid of terughoudendheid om specifiek te benoemen hoe de gemeenschap zal verbeteren of veranderen door een specifieke veiligheidsmaatregel. Cameratoezicht moet het gevoel van onveiligheid terugdringen, maar onder wie en met hoeveel procent? Het causale verband tussen maatregel en maatschappelijk effect is vaak complex, maar dit is geen excuus om als gemeente niet duidelijk aan te geven welk beeld je hebt op veiligheid en de gemeenschap.

4.4. Goede informatiepositie

Tijdige en relevante informatie is cruciaal voor succesvol veiligheidsbeleid. De leidinggevendenden hebben deze niet alleen nodig voor het aansturen van de operationele inzet, maar ook tot beleidsmatig en bestuurlijk niveau moet de juiste informatie doordringen om het beleid in stand te houden en waar nodig bij te kunnen sturen.

Buurtcentrum De Bunthoef – Oosterhout

Een goede informatiepositie is altijd belangrijk, maar tijdens een crisis is deze onontbeerlijk. Gebeurtenissen volgen elkaar snel op en tegenstrijdige berichten kunnen het moeilijk maken de juiste beslissing te nemen. In de loop van 2010 ontstond in Oosterhout veel onrust rondom het buurtcentrum 'de Bunthoef'. De gemeente wilde het buurtcentrum na een tijd van verwaarlozing weer beschikbaar stellen aan de hele wijk, maar ontmoette daarbij weerstand van enkele gebruikers. In het bestrijden van de crisis en herstellen van rust in de buurt, was er frequent overleg tussen het lokale politieteam en de gemeente Oosterhout. In plaats van enkel de formele stappen te doorlopen, werd alle beschikbare informatie voortdurend gedeeld en werden acties samen uitgezet. Hierbij konden de partijen maximaal gebruik maken van elkaars netwerk in de buurt. Deze goede informatiepositie kwam niet zomaar tot stand, maar was het product van een lange en goede samenwerking. Ten eerste kenden de politie en gemeente elkaar al door het gezamenlijk opstellen van een integraal veiligheidsbeleid. Ten tweede hadden beide organisaties dezelfde taal leren spreken. Soms blijft het contact namelijk beperkt omdat de politie naar de uitvoering kijkt en de gemeente slechts naar het beleid. Tenslotte werd deze goede communicatie ook ondersteund door wederzijds vertrouwen. Vertrouwelijke informatie werd niet verder doorgespeeld en beide partijen kwamen hun afspraken na. Hierdoor ontstond een relatie waarbinnen informatie snel werd uitgewisseld en de rust effectief hersteld werd.

De uitdaging voor de gemeente is hierbij dat ze vanuit haar regierol enigszins op afstand staat van de praktijk. Een goede informatievoorziening, waarbij zowel brede data als opvallende incidenten worden doorgeven, helpt hen echter op de juiste momenten bij te sturen en niet te vervallen in 'incidentpolitiek'. De gemeente kan dit zelf vergemakkelijken door heldere doelen te stellen en daarbij concrete indicatoren benoemen.

Een goede informatiepositie helpt ook in het bestuurlijk samenspel met de raad. Wanneer de informatie op een gestructureerde en behapbare wijze aan raadsleden wordt aangeboden, tilt dit de discussie naar een hoger niveau. Dit kan bijvoorbeeld door duidelijk aan te geven waarvoor een stuk dient en wat van de raad verwacht wordt (kennis nemen, kaders stellen, controleren). Soms is daarbij ook al voldoende dat de raad ziet dat de gemeente en politie goed samenwerken en van elkaar op de hoogte zijn, de specifieke invulling wordt dan verder aan hen gelaten.

Binnen deze goede informatievoorziening hoort ook dat de raadszaal soms niet het geëigende podium is voor uitwisseling. Het benutten van andere kanalen (om informatie op te doen), zoals het neerleggen van een informatieverzoek bij de griffier, of een overleg tussen de fractievoorzitters en de burgemeester, kan gebruikt worden om meer achtergrond te geven.

4.5. Zorgen voor regelmatig overleg

De regierol van de gemeente krijgt een concrete vorm in het coördineren van de verschillende overlegstructuren. Een krachtige regisseur geeft duidelijkheid over wie wanneer aan tafel moet zitten. Hierdoor wordt voorkomen dat er informatie tussen spelers blijft liggen, en wordt er voor gezorgd dat ontwikkelingen en spanningen op het juiste moment worden besproken. Initiatieven als het veiligheidshuis helpen daar zeer goed bij.

In het overleg gaat het vaak niet om hiërarchie tussen de verschillende partners, maar om de relevante kennis, deskundigheid, samenwerkingsbereidheid en bereidheid tot actie. Zoals een van de sprekers aangaf is het niet genoeg, slechts middels een overleg de acties te verdelen naar gelang de verantwoordelijkheid van politie, gemeente of OM. Echte samenwerking is meer dan de som van de bevoegdheden en vraagt van mensen dat samenwerken voorbij hun eigen domein gaat.

Veiligheidshuis – Bergen op Zoom

Het Bergse Veiligheidshuis is een samenwerkingsverband van gemeenten, Openbaar Ministerie, politie en instellingen op het gebied van zorg, veiligheid, welzijn en justitie, waar de meeste organisaties ook fysiek hun standplaats hebben. Dit zijn tevens de partijen die bij het gemeentelijk Integrale Veiligheidsbeleid betrokken zijn. Binnen het veiligheidshuis richten deze partijen zich op crimineel gedrag, overlast en de slachtoffers hiervan. Van nauwe samenwerking tussen deze afzonderlijke partners was echter al lang sprake. Maar met deze intensieve vorm is het mogelijk om sneller en gelijktijdig op te trekken. Informatie voor een effectiever en sneller ingrijpen wordt direct uitgewisseld binnen het veiligheidshuis. Dit gebeurt onder meer op casusniveau. Het Courage Casusoverleg is één van de overlegvormen in het Veiligheidshuis district Bergen op Zoom die op regelmatige basis plaatsvindt.

4.6. Zicht op de uitvoering

Uiteindelijk is het als regisseur ook belangrijk om een goed zicht te hebben op de daadwerkelijk uitvoering van de gemaakte afspraken, waarbij zo nodig partijen worden aangesproken op eventuele tekortkomingen. Door de dubbele gezagstructuur van de politie en het belang van collegialiteit tussen de verschillende veiligheidspartners, kan dit niet alleen maar op een hiërarchische wijze: Een krachtige regie vraagt meer om stimuleren dan om disciplineren. Het is hierbij vaak aan de gemeente om te laten zien dat zij net zo gehecht is aan de acties van haar eigen organisatie, dan die van de partners politie en OM.

Wanneer een gemeente ook betrokken is bij de praktijk van de politie, wordt ze hier echter op verschillende wijze voor beloond. Ten eerste wint ze het vertrouwen van de politie, die ziet dat de gemeente ook actiegericht kan zijn. Ten tweede blijkt de raad bij incidenten meer afstand te kunnen houden als ze merkt dat politie en gemeente goed samenwerken, dan is er minder reden om de gemeentelijke organisatie meer aan te sporen. Als laatste geldt ook dat de bestuurders door het contact met de praktijk niet alleen beschikken over de algemene cijfers, maar waar nodig ook in detail kunnen treden over specifieke voorvallen. Voor raadsleden blijken deze verhalen juist van grotere waarde omdat de gevoelens van de burger hiermee beter aangesproken kunnen worden.

Project Courage – Bergen op Zoom en Roosendaal

Het Project Courage ter bestrijding van de drugsoverlast en drugscriminaliteit in de gemeente Roosendaal en Bergen op Zoom was een groot en langdurig project tussen een grote groep bestuurlijke partijen. Het is in een dergelijke situatie soms moeilijk om een goed zicht te houden op de uitvoer van de gemaakte afspraken. De praktijk wordt uit het oog verloren of bestuurders verliezen zich in het overmatig reguleren van de acties waarmee ze uitvoerders voor de voeten lopen. Binnen het Project Courage werd echter veel aandacht besteed aan de kwaliteit van informatiestructuur en getoetst of de kerncijfers een goed zicht gaven op de praktijk van de drugsoverlast. Daarnaast werd ook ingezien, dat cijfers alleen nooit het hele verhaal vertellen. Ze zijn vooral nuttig als input voor het overleg tussen de deelnemende partijen. Door dit goed ontworpen toezicht op de uitvoering kwam een effectieve aanpak van de drugsoverlast tot stand.

4.7. Toekomst: belang regierol met oog op de toekomst (nationale politie)

Bij het lokaal veiligheidsbeleid zijn steeds meer partijen betrokken. Omdat dit afstemming en sturing vraagt, heeft de gemeente steeds meer de rol van regievoerder gekregen. Die rol zal in de (nabije) toekomst verder in belang toenemen. Zo ligt er momenteel een wetsvoorstel om de regierol van gemeenten bij het integrale veiligheidsbeleid wettelijk vast te leggen. Om als gemeente succesvol regie te kunnen voeren, helpt het om de genoemde randvoorwaarden en observaties in dit hoofdstuk in acht te nemen.

Tevens is het huidige kabinet een bestelwijziging bij de politie aan het voorbereiden, namelijk de vorming van één nationale politie onder de directe verantwoordelijkheid van de minister met één landelijk korps (met één korpschef) en tien regionale

eenheden. Deze wijziging betekent onder meer dat de gemeenteraad in de toekomst explicieter bij het integraal veiligheidsbeleid betrokken gaat worden. Dit voor zover dat nog niet het geval was.

Aan de andere kant zal het voor gemeenten juist ook lastiger worden om, op basis van het gemeentelijke integrale veiligheidsplan, invloed op de politie uit te oefenen. Het beheer is immers op een meer centraal niveau geregeld dan nu het geval is. Dit vraagt van gemeenten dat zij weten welke mogelijkheden zij hebben om invloed op de politie uit te oefenen én om de regierol zodanig vorm te geven dat binnen de gemeente een gezamenlijk gedragen visie bestaat en alle partners dezelfde veiligheidsdoelen nastreven. Op die manier kunnen lokale doelstellingen beter gerealiseerd worden.